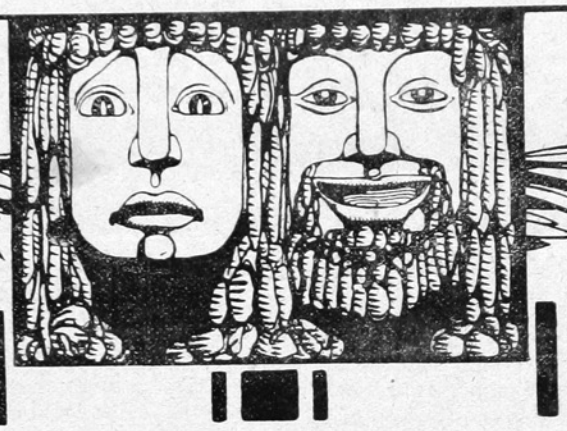
ANY VII. BARCELONA 22 DE JUNY DE 1912. NÚM. 298.

LA ESCENA CATALANA

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ
PLASSA DEL PÍ, 5.

PREU: 15 céntims

LA NOTABLE ACTRIU DOLORS PLA

En «Vint anys després»

En «Dissabte de gloria»

(Fotografies Amadeo.

Tercer folleti (32 planes) de la comedia en quatre actes de J. Pous y Pagès, **EN JOAN BONBOME**

LA ESCENA CATALANA

REVISTA TEATRAL

SURT ELS DISSABTES — IMFORMACIÓ—LITERATURA—NOVES

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ: PLASSA DEL PÍ, 5—BARCELONA

El Teatre Catalá y els seus enemics

Una aclaradió - La conferencia de l'Iglesias

La baixa y furiosa campanya empresa contra el Sindicat d'Autors Dramàtics Catalans ha posat, necessariament, als amics y partidaris de la benemèrita institució, en actitut de incondicional defensa. Totes les armes traidores han ferit desconsiderades, atacant desaforadament, ab el propòsit de aniquilarlo. Y han fet impossible, procedint aixi, el nostre comentari serè y desapassionat, car l'instint de conservació, posat a prova, ens ensenyava que no calía pas distrèurens analisant, ans havía sonat l'hora d'aclamar sense discusions y cantar sense vacilació, si encara volíem salvarnos.

Al finir la temporada, si l'odi dels enemics ens ho hagués permés, haurìem pogut estudiarla ab l'esperit en repòs y probablement alguna cosa s'hauría merescut els nostres regateigs. Ara, no. Davant qui tot ens ho negava, havíen de florir, entusiastes, les nostres afirmacions. Davant tantes censures despietades, els elogis vibraríen incondicionals. De lo contrari, enraonats y transigents, no hauríem fet altra cosa que engreixar l'enemic que s'aprofitaría de la nostra feblesa per acabar d'encendre aquell foc d'antipatía ab que, comunicantlo al públic, menassava destruirnos ..

Heusaquí esplicada, amics de *El Teatre Català*, la nostra conducta. Y heusaquí com vosaltres mateixos veniu a aprovarla, ab aquestes nobles y categòriques paraules que copiem:

«En el concert de veus rogallades que s'han alsat contra'l Sindicat d'Autors Dramàtics catalans hem volgut que la nostra s'hi conegués clara y armoniosa. Es més: si haguéssim pogut suposar que'ls impotents, els que tot ho neguen y no fan rès, els que fan ofici del bescantar y medi de viure de l'intrigar, els que per veures una obreta a un cartell se passen la vida alabant una empresa o una artista, els despitats y els descontents de mena, els eterns envejosos de la tranquilitat de la llar agena, tota aquesta gent d'insolvencia literaria que avui encén un ciri al diable y demà n'encén un a Sant Miquel, segons qui sigui qui li doni les garrofes; si haguéssim pogut suposar, repetim, que ells havíen de sortir a clavar les seves dents verinoses a l'obra del Sindicat, nosaltres no hauríem dit una paraula, car no voldrem mai que se'ns pugui confondre ab ells, car no voldrem mai anar ab ells, ni coincidirhi tant sols, puig som sectaris de l'honradesa; y davant les seves censures hauríem alabat incondicionalment, traint als sentiments, lo que ells reventaven, perque nosaltres podem trobar fòra de lloc que'l veí del nostre pis extengui la roba al balcó si l'aigua que'n regalima ens molesta, però no per això deixarem d'agafar y entregar a l'autoritat al reventa-pisos que se la vulgui endur.

Que's, perdoni aquesta vulgaritat en les nostres paraules, però segons a qui no se li pot parlar d'altra manera pera que comprengui.»

Entesos doncs, estimat confrare de la «veu clara y armoniosa?» Y consti, per acabar, que mai n'havíem duptat de la bondat dels vostres intents. Tot lo més, potser, hauríem discutit – com vosaltres mateixos ens la doneu discutida,—la *oportunitat* de certes observacions...

***

La oportunitat, però, de la conferencia de l'Iglesias ha estat, per nosaltres, indiscutible. Donada per un home gloriós y generós davant de un públic, essencia de poble, el conferenciant enèrgic, definidor, valent, no tingué paraula que no fos magistral ni gest que no fós fuetada de menyspreu pels innobles enemics de l'ànima de Catalunya.

«Necessito esplaiar les amargors que porto al cor —diu l'Iglesias.—Temps hà que s'ataca de una manera verinosa y insidiosa al Teatre Català y als homes que treballen pel seu enaltiment. Y això no pot durar. Jo sento que hagi d'èsser jo, autor dramàtic, qui tingui de sortir a la seva defensa; però un o

altre té d'esser. En aquets darrers incidents en que s'ha demostrat més o menys encobertament la maligna campanya, pocs, molt pocs, han sortit a la nostra defensa. Potser no han sigut més que dos crítics independents y dignes, en Burgada y en Bernad y Durand. Per això m'he decidit jo a defensar l'obra del Sindicat contra les escomeses de certs catalans que escriuen quan convé en català y que viuen de les escurrialles de les obres dels altres.»

Aquesta fou l'introducció, que ja dona la mida de les veritats que varen dirse en la conferencia. Veritats de pès, provades y comprovades. Veritats nues y trasparents, sense vels ni atenuants: les coses pel seu nom y el nom escrit ab bona lletra. Y en la llista de petiteses y vergonyes, no hi mancava ningú, com si l'Iglesias els tingués clavats al cor com en un coixinet d'agulles. Els empresaris merceders. Els traductors mercantilistes. La prempsa metallisada. Els envejosos y els despitats...

«En aquesta campanya d'insidiosa difamació, no hi podía faltar la nota còmica que donà'l diari «La Tribuna.» Diu que'ns ha perdonat la vida, esperant sens dubte que n'hi donessin an alguns d'ells. Perque heu de saber que'l director d'aquest diari, y'l redactor en cap y'l crític teatral, tenien obres presentades al Sindicat y'l comitè de lectura, del qual jo no'n soc, com tampoc de la Junta, perque no soc més que president honorari junt ab en Guimerà y en Rusiñol, no aconsellà la seva representació. Tota l'influencia de un diari no fou prou pera aconseguir l'estrena d'obres que'l comitè de lectura devía considerar dolentes!»

Y fins que'l cor del poeta s'hagué arrencat, una a una, les verinoses espines, no's reposà la seva veu que «no floreix escardots.»

Tingué, aleshores, accents de noble dolor, dirigintse al públic fret y indiferent, adhuc davant de una producció inmortal:

«Y som per fí a l'estrena de l'obra den Maragall y això ho hauría de dir plorant. (L'orador s'aixeca de la cadira y segueix parlant dret.) Estrenàrem *Nausica* el dissabte de gloria, volent que la gloria, ademés de l'Iglesia fos també per Catalunya. (Ovació.) Estrenàrem *Nausica*, aquesta gran obra que ompla tot un teatre y tota uua literatura; aquesta obra en que hi traspua'l geni grec tant fresc y poderós com en la Grecia, y'l poble que s'agombola als teatres hont hi ha una cansonetista, aquest poble de Barcelona, no va comparèixer a l'estrena. (Sensació.)

Després vingueren uns quants senyors fentnos guerra a propòsit de *Nausica*. Un o dos, no sé quants, censuraren el posat en escena; altre, un equivocat sens dubte, digué que ja tenía sort en Maragall de esser mort, si no ja'ls hi mesuraría.

Un home tant gran com en Maragall, un home que honra un poble y que ompla tota una època, tractat així... (Molt bé. Ovació.)

El públic no vingué perque's deixa emmatzinar per aquets que sembla no tenen més fí que anar contra tots els intents nobles y enlairats. Y ademés perque se li serveixen com a grans coses, traduccions d'obres fredes y sense ànima.

Se'ns demanà que féssim obres de repertori. Jo no volía que se'n posés cap de meva. Y al final de la temporada va esser quan vaig donar aquell crit sarcàstic, de sarcasme que tothom que ha volgut ha comprès. Mori'l teatre català, si ha de viure ab vilipendi!»

***

Tots podeu haver llegit, amics, en la prempsa diaria, la conferencia de l'Iglesias. Perxò no caldrà estractarla, punt per punt, aqui. Car lo que més ens interessa fer constar es l'amor, la devoció, ab que fou escoltada. Era una multitut y's parlava d'art dramàtic. Doncs ben poques vegades--ni tractantse de propagandes polítiques,—hem vist tant interès, tanta espectació en els ulls del públic...

Y això que l'Iglesias, poeta popular, no perdonava pas al poble, entre els acusats. Escolteu, per exemple, lo que deia:

«Però això no m'impedirà dir al poble que ell també ha faltat, perque no ha vingut a les funcions del Sindicat. Ni'ls díes que hi havía rebaixa poguérem veure les galeries completament plenes. Ni pera veure l'obra den Maragall, que ompla ab la seva llum y ab el seu geni, tot Catalunya.

Si culpes hagués comés el Sindicat, jo us dic que'n quedaría redimit, no més donant la gloriosa *Nausica* del gran poeta. Ella té prou bellesa, no pera omplir una temporada, sinó tota una època de la literatura de Catalunya. Aquesta ciutat tant gran que té dues plasses de toros y no té un casal pera l'art dramàtic, no anà a rendir l'homenatge al seu poeta. (Sensació.)

Si no hem sabut estimar les nostres coses, còm podem demar la llibertat y l'autonomía? El poble que no estima als seus poetes, diré parafrassejant al Dant, no estima la seva ànima. Y jo us diré que temo molt per aquest poble que com més creix més minva en catalanitat, que cada dia desfà més la bella llengua den Cervantes malparlantla y que sembla haver perdut l'idealitat catalana.»

***

Aquest ressò de les paraules de l'Iglesias, hem de clòurel com ell tancà el seu discurs patriòtic y eloqüentíssim:

«Una sola cosa vull fer constar. Després d'aquesta conferencia, ja no reconec enemics. Ho perdono tot, però estic a l'espectativa pera defensarme de nous atacs. Nosaltres volem seguir la nostra obra y jo no tinc de tolerar que se'ns cómbati sistemàticament. Lo que faig aquesta nit estic disposat a ferho per tot Catalunya. Hem d'aixecar el nostre teatre, pesi a qui pesi. Si no trobem local, el farem conèixer al poble representantlo al mitj del carrer (Gran ovació.) Si, al mitg del carrer, com els grans tràgics de Grecia, dels quals, si no el geni, ne tindrem l'energía, la voluntat y la dignitat d'homes. (Més aplaudiments.)

Ara el Sindicat anirà al Paralel. Jo me'n alegro de que no s'hagi trobat teatre al mitg de la ciutat, perque ja fa molt temps que en un article d'«El Poble Català» vaig dir que teníem de conquistar el Paralel. Anirem, doncs, al poble viciat per innobles espectacles; però que encara té fibres sanes, que vibraràn si se li parla ab emoció y art, ab literatura, però ab passions humanes.

Anem al Paralel a portarhi el Teatre Català. Anem a entregarli el cor sagnant del nostre Teatre, tot brodat d'escardots, però encara fort y palpitant y immortal.

Ciutadans: Gloria an aqueix Teatre Català y al poble de Catalunya!»

(Granciosa ovació ab crits de visca el poeta del poble, el Teatre Català y Catalunya. L'enorme concorrencia, dreta, aplaudeix llarga estona. Semblava que no anava a acabar de glorificar á l'eximi dramaturc, aquest se veu obligat a aixecarse novament, dient: Visca'l Teatre català, però sense vilipendi!

Un visca formidable contestà'l crit de l'Iglesias.)

***

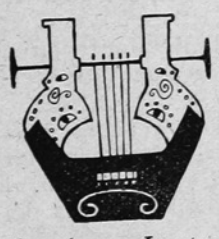
Altres comentaris? No'n calen. L'Iglesias ha parlat y en la seva veu hi havía els afayns, els anhels de tots nosaltres, els amants del Teatre Nacional de Catalunya.

Lo qu'ell va dir, repetimho y propaguemho. Lo qu'ell va condemnar, mereix nostre despreci. Y lo que ell va enlairar son els nostres amors.

Doncs esperem encara, ja que ell espera, profeta iluminat. Però treballem en la esperansa, per ajudar un xic, també, ab la nostra adhessió incondicional, a que els generosos dramaturcs d'aquesta terra trobin els camins de la seva gloria—que es la nostra,—sense les asprors y traidoríes que fins ara'ls cobríen...

De París estant

ba **saison** de París.—Més ballets russos al Chatelet.—**Salomé**.—Els demés teatres.—Tetrologia de Wagner a l'ópera.—Coses de **Comœdia** y passatemps d'istiu.

La *saison* de París que va comensar ab els concerts Weingartner, ha accentuat la carrera de èxits sorollosos ab els ballets russos y ab *Salomè* que ha sigut el *clou de la saison*.

L'última serie de ballets han sigut *Le Dieu bleu*, *L'après-midi d'un faune*, *Le spectre de la rose*, *Scheherazade* y *Daphnis et Cloe*, danses, visions plàstiques y quadros coreogràfics de un gust esquisit, imponderable, ahont l'argument resta quasi com a cosa insignificant per que tot l'encís viu en la gracia del geste, en la poesía del moviment, en la augusta bellesa del ambient, del lloc y de la mímica.

Le Dieu bleu (El Deu blau) es un deu d'amor.

L'acció passa en la India antiga. Un jove indi's fa sacerdot y el poble's vesteix de festa pera presenciar la cerimonia. Però mentres s'imposen al nou sacerdot els vestits de ritual, d'entre la munió, sorgeix una hermosa baiadera que regoneix en ell al seu antic amant. Amorosa y delirant, es llensa als seus peus, plora, prega, suplica, però el jove sacerdot té la seva resolució per irrevocable y rebutja a la enamorada. Ella plora, els sacerdots s'escandalitzen y el poble, astorat, espera el desenllàs d'aquella profanació.

Però lo que no han pogut els plors y els precs, ho podrà la dansa y la hermosa baiadera balla davant de l'amant, dels sacerdots y del poble. Y aquell ritme, aquells gestes, aquelles contorsions que fan ressaltar les seves formes esculpturals, obren el miracle. Y, encisat, extàtic, el jove sacerdot sent reviure el goig, l'amor, tot un passat lluminós, y es despulla dels vestits sacerdotals y besa y abrassa a la estimada.

Després ve el càstic, però sorgeix el deu blau, el deu de l'amor y desfà les cadenes de la baiadera, increpa als sacerdots y uneix als amants. L'amor triomfa.

Poc després que'ls aplaudiments s'han extingit comensa la *tarda de un faune*, visió de llum y de color que s'entreveu com en somni y que potser per això fa que no s'aplaudeixi aquella soperba presentació tan idealment grega.

Es una tarda d'istiu, assoleiada. Recolsat a la soca de un arbre, un faune toca la flauta mandrosament.

Un estol de ninfes s'apropa; el faune queda maravellat, però fingeix que dorm. Les ninfes comensen una dansa y ara el faune espía tots els seus moiments y les mira ab avidesa sensual. S'aixeca ab gestes selvatges y toscament extasiat s'apropa d'elles. Vol agafarne y fuig, l'altra també y un'altra fins que no més ne queda una a qui persegueix ab més insistencia, però amorós, contemplatiu, fins qu'ella escarneix la seva ilusió fugint d'ell, però oblidantse un vel que ha deixat caure.

Y el faune pren aquell objecte vaporós que per ell es tot color, tot encís, tot flaire y, voluptuós, el besa, l'amanyaga, l'abrassa y se l'emporta cap a la soca de l'arbre y ja no'l deixarà més.

Ressona un aplaudiment delirant, unànim y's clou la cortina.

Mr. Nijinski no imita, encarna el faune y si'ls faunes no son com ell, un trova qu'ho tindríen d'èsser.

Les nimfes ab perruca d'or y ab vels vaporosos, donen idea de les estatues de l'acròpolis y son altes y esbeltes com Artemisa.

En aquest quadro coreogràfic, es tanta la ingeniositat y tanta la estilisació, que no podeu endevinar la dinàmica humana que les determina.

Parlem, també, perque s'ho val, de *Le spectre de la rose*, sinó per rès més per l'idealisme, la sobtilitat, la placidesa que tanca la visió. Mr. Nijinski s'ho val també per que no es solament un reformador de la dansa, sinò qu'es ademés un artista y un poeta.

Mireu el quadro: una cambra coqueta y tota blanca y una noia, Mlle. Nijinski, qu'entra, vestida a la moda de trenta anys endarrera, ab una rosa a la mà. Surt del ball y flaira la rosa. Aquella rosa no es una rosa com les altres, aquella rosa es tot un mon de promeses, es un present de un cavaller enamorat y l'ha acceptada ab amor y emoció

Ab el recort del ball y ab una imatge dintre la pensa, besa novament la rosa y es deixa caure en una butaca.

Primer divaga, després somia y l'espectre de la rosa se li apareix en la forma de l'amant que dansa al seu entorn, però una dansa nova, encisadora, al ritme de l'*Imitació al vals de Weber*.

Quin somni més dols el somni aquell; deu tenir tanta dolcesa y tanta voluptuositat qu'ara ella també segueix la dansa fins que l'espectre de la rosa

desapareix y ella's desperta apretant la flor contra el seu cor que batega. Ella ha vist l'espectre de la rosa, o potser millor, l'ànima de la rosa, que d'ara en endevant se li apareixerà sempre.

Ja no cal que parli del Dafnis y Cloe per que'ls lectors deuen conèixer la divina ignorancia dels joves pastors, el candor de Dafnis y l'intervenció de Licenion. Dintre lo plàstic, naturalment, s'ha anat més al sentiment que a la voluptuositat.

Mlle. Karsanina (Cloe) es esquisida de jovenesa, de gracia, de passió y de sensibilitat.

París ha fet als artistes russos una acullida afectuosa y es que verdaderament entre tantes obres de *tessis* que patim y entre tantes y tantes obres ahont el protagonista es sempre l'amant que burla el marit, els espectacles verdaderament artístics esperonen y reconforten.

—Després dels ballets russos, *Salomè*, també al Chatalet, ha clos la *saison* de París M'escuso també a parlar de *Salomè* per que tots la coneixem, però en cambi vui dir una vegada més que Mme. Ida Rubinstein es una actriu inimitable y posa tota la seva forsa de dicció y tot el seu talent en el paper de Salomè.

Mme. Rubinstein es ademés la primera ballarina russa y una renovadora de la dansa.

Igual qu'en *Helène de Sparte*, alguns crítics no li han perdonat el seu accent. Aquets mateixos crítics no saben veure en altres grans actrius l'accent y la cantarella de conservatori que per mi es un defecte menys perdonable.

—Els demés teatres han comensat la temporada de istiu y alguns, com l'Odeon, Antoine, Theatre des Arts, etc ja han tancat les seves portes y encara que durant la canícula sembla que tindrem algunes novetats, ara com ara no hi ha gran cosa exceptuant la tetralogía de Wagner qu'ha comensat a l' Opera y de la qual, per falta de temps, no puc parlarne.

—El gran rotatiu artístic, *Comœdia*, que darrerament ha publicat *Les pies*, (Les garces) de l'Iglesias, ademés del concurs de tenors qu'ha fet, ara organisa un concurs de pesca a la canya en el llac del bosc de Bolonia y en el que sols hi podràn pendre part els artistes dels teatres de París.

Ara com ara ja hi han aprop de 200 inscrits entre *dames et messieurs* y la cosa promet èsser divertida. Els artistes que hi prenguin part, com que al fi y al cap tots tindràn un premi, podràn dir allò de *algo se pesca*, encara que no pesquin rès.

Serà un espectacle molt *chic* y molt parisienc que tindrà la venttaje d'èsser gratuit y gratuitament podrem mirar y admirar actors y actrius pescant en canya. Prometo tornarne a parlar.

Paraula de

Miliu

París, 15, Juny, 1912

N. B. He parlat de *Salomè*, la cèlebre obra d'Oscar Wilde, segons l'ensaig general – que això, dit siga entre parèntesis, s'ha fet de moda a París—a última hora m'entero qu'ha sigut un èxit malgrat la reventada de certs crític *patums*. En Bakst, el gran escenògraf rus, ha tingut un nou triomf per les decoracions y es dels pocs que han intervingut en l'obra a qui els certs crítics han fet justicia.—M.

La Xirgu a Mallorca

Bona campanya, artisticament parlant, ha realisat la Xirgu a Palma, ahont va anarhi contractada per l'empresa Pep Gil, y hont hi ha representat en català les millors obres escullides del seu repertori, que son: *Joventut de Princep*, *Magda*, *Frou Frou*, *Elektra*, *La verge boja*, *Zazà*, *La Xacolatereta*, *La dama de les camelies* y una de les de casa: *La Reina jova*.

També s'hi ha representat la comedia del malaguanyat Coca, *Gent d'ara*, però en l'execució no hi va pendre part la Xirgu.

No cal dir lo festejada que sigué tant eminent actriu, qui executà sos papers ab l'exquisit art a que'ns té acostumats.

En *La Reina jova* y *Joventut de Princep* a més de la genial dama hi guanyà també aplausos el primer actor Alexandre Nolla. També se distingí, en *Gent d'ara*, el graciosíssim Aymerich, qui s'emportà la simpatía del públic.

Un grupo d'amiradors obsequià ab un banquet a la gentil Margarida, fentse una verdadera festa de simpatía a la actriu catalana, hont l'ilustre mallorquí Gabriel Alomar, poeta català, endresà el següent parlament que transcribim joiosos:

«Margarida:

Es una gran honra pera mi aquesta endressa; y ho es, sobre tot, perque tinc la sensació de trametre la meua paraula l'homenatge que os tributa Mallorca, com un Esperit qui sustituís per un moment la meua pobre personalitat.

Vàlgam, de totes maneres, la ja antiga significació que tinc com a mallorquí retornat a la nostra originaria nissaga catalana, com a devot d'aqueixa Catalunya que vos ara ab tanta gentilesa representeu.

Catalunya y Mallorca. Vos, la Musa més autèntica en qui s'encarna avui aquella terra d'hont vingueren a Mallorca els conqueridors, teniu ara junt ab la vostra airosa joventut, una dignitat de mare; una robustesa de soca d'arbre hont

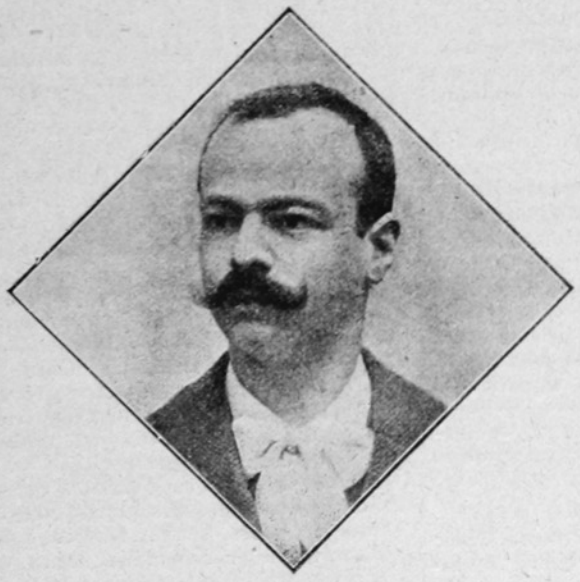
nosaltres som una branca; una branca sobre la qual sou vinguda vos a posarvos com un aucell, reposanthi una estona abans d'empendre el vol agoserat a travers la mar de Mossén Cinto.

Una vegada més, Margarida, Catalunya fa per vostra mediació la conquesta de Mallorca. Y la fa per instrument de l'art, la fa per la tremolor passional e inexpresable del vostre geni d'actriu, la fa per la suprema elegancia de dansarina sagrada, la fa per formosura del vostre cos y per la gracia de les vostres mans quan se posen damunt les coses com si les ungiseu de poesía o com si les trasmetesiu el perdó de no sé quina divinitat de la qual fosseu vos sacerdotesa.

Deixeu que recordi ara, com'a imatge familiar que servarem de vos, aquella nit en que os presentaveu en la nostra escena sota el ropatge ferèstec d'«Elektra.»—Oh Musa Margarida! Nosaltres els qui tenim a la filla dels Atrides com un fantasma domèstic qui habita en el chor mental de les nostres nits de poeta, tot seguit os reconeguerem. Es «Elektra!»—Vàrem dir.—Es «Elektra,» ella mateixa, qui acudeix avui a cantar la seua ira sublim de venjadora en aquesta illa arrancada, un día de diluvi, a l'esbart gracións de les illes helèniques.

Margarida: demè, quan sieu de bell nou a la vostra Catalunya, a la nostra Catalunya, diueli que encara romanen a Mallorca mallorquins qui no reneguen de la vella mare rejovenida, rejovenida per vos una volta més en la seva inmortalitat de deesa Veieu? Aqui al defora, en el moviment rítmic de les ones mallorquines, Mallorca posa ara mateix una reverencia en cada va y vé, una reverencia pera vos y pera l'altar patriòtic hont vos sou diaconesa.

Y aquest ja antic admirador vostre, qui inmerescudament ha portat la veu en la diada representativa d'avui, la veu tremolosa per l'emoció de l'hora, aixeca simbolicament la copa ferventa com un càlzer, an el gloriós pervenir nostre, hont hi posen cada un de nosaltres una espurna de gloria personal, inspirada en la gloria d'havervos sentida.»

GABRIEL ALOMAR

TEATRES

NOVETATS

Aquella enjogassa comedia en un acte den Pau Parellada, *La Forastera*, que fou estrenada pel Sindicat d'Autors, ha estat posada en escena per la companyia Guerrero-Mendoza obtenint una acertada interpretació y el mateix èxit conseguit, fa poc temps, en català.

La Marquesa Rosalinda, darrera producció de D. Ramón del Valle Inclàn fou, com prevèiem, molt interesant literariament y, baix el punt de vista escènic, una nova provatura de aquell teatre poétic que ab tant entusiasme propaguen els comediants d'aquesta companyia. Presentar ara la figura literaria den Valle Inclàn, fora descobrir lo que està en evidencia. Personal, interesantíssim autor, el seu llenguatje de reflexes exòtics es, però, ben a la castellana. Imaginació, cultura, versos impecables y una suau y sostinguda inspiració que els daura. Així el diàlec de *La Marquesa Rosalinda*, sense tenir la plasticitat d'altres obres del mateix intent, es una delicia. En gracia y per la gracia del diàlec, doncs, perdona, la part de públic preparat, la manca de relleu y monotonia de determinades situacions.

La Guerrero, la Blanco, en Diaz, en Medrano .. Artistes delicats y estudiosos que, declamant bellament y jugant les escenes de manera adequada, contribuiren a fer perceptibles la infinitat de matissos de color y llenguatge que decoren la nova producció del eminent autor de *Voces de Gesta*.

El Rey Trovador den Marquina, reproduit ab èxit, ha estat, pels coneixedors de l'obra, una bona sorpresa. El drama ha sofert una refundició que'l deixa més arrodonit y vibrant, sobretot en el darrer acte. Tal com està l'obra, té vida assegurada en el modern repertori de la companyia, enriquit ab tant bellés produccions del mateix celebrat poeta. El qual, trobantse a Barcelona, es probable que estreni aqui un'altra de les seves obres, que, si estem ben informats, se titula *Por los pecados del Rey*.

Esperem, ab viva espectació, l'anunciada estrena. Car en Marquina es amic de nostra literatura y dels nostres artistes y aqui solem correspòndreli ab el mateix amor.

Doña Desdenes es una bonica comedia adaptada a la escena castellana per en Linares Rivas, escriptor de bon gust y molt coneixedor de la escena. L'obra complau forsa, fent passar una bella estona, ajudant a n'això la interpretació acuradíssima que mereix de la companyia Guerrero.

BOSC

La eminent Margarida Xirgu, ab la seva companyia, ha donat dugues funcions en aquest teatre. Se representà, el divendres, *Magda*. El dissabte, *La Reina jova* den Guimerà.

Ja sabem com interpreta la gentil actriu aquestes produccions. Sobretot la darrera, que li valgué inacabables ovacions, junt ab tota la companyia. Tant va aplaudir el públic, solicitant a l'autor de l'obra, que el Sr. Nolla hagué d'avensarse comunicant als espectadors que'l gran don Angel Guimerà no era pas al teatre.

SOCIETATS RECREATIVES

Mont Carmelo *(Horta.)*

Diumenge passat, baix la direcció den Pau Castellet, se representà el drama en tres actes *Fe, Patria y Amor*, lentne una gran creació del protagonista de l'obra dit senyor Castellet, sent secundat ajustadament.

La Filarmònica Gracienc

El passat diumenge se donà una representació del drama en tres actes *Terra baixa*. Se portaren bé en sos papers els senyors Julià y Francitorra, en el «Manelic» y «Sebastià» respectivament, y la senyoreta Constans en la «Nuri,» els demés, cooperaren mitjanament.

Café Asturias *(Corts 513)*

Durant els díes 13, 15 y 16 del corrent s'han representat les obres *Don Gonzalo o l'orgull del gec* y *Lo lliri d'aigua*, baix l'acertada direcció den Ramón Claveras

En el desempenyo feren un bon treball la senyoreta Pallarés y senyora Cardalda y senyors Claveras, Illa y Munné.

Centre A. Català *(Sant Gervasi)*

Baix la direcció del senyor Sala, se posà, en escena el drama en dos actes *L'enigma*. En l'interpretació poc afortunat el conjunt.

Ateneo de Sant Gervasi

Otello o el moro de Venecia, obra en quatre actes, representada ab tota propietat per la companyía Capafons-Sala, el diumenge passat. En l'interpretació, forsa relleu donaren en llurs papers els seuyors Aguiló, Capafons, Sala y Sostres y senyora Nogaret.

L'auditori, més nombrós que altres voltes, aplaudí sorollosament el final de cade acte.

Centre Obrer de S. Vicens de Paul *(Gracia)*

El passat diumenge tiugué lloc la representació de les pesses *Lo gos de presa* y *A casa l'arcalde*, obtenint regular desempenyo per part den Martí, Folch, Amat, Carcereny, Gost y Bosch.

Iris *(Gracia)*

El día 15 del corrent, se representà el drama en tres actes den Pere Boquet, *Com les òlives*, per la companyía Corberó-Castellet; l'execució per part de tots, bastant deficient.

Joventut católica de S. Lluís Gonzaga *(Gracia)*

El misteriós Jimmy Samson y el diàlec *Jugar a casats*, son les obres que formaren el programa del passat diumenge, baix la direcció del senyor Riesgo. El desempenyo se ressentí per manca de assaijos.

Centre de Sant Antoni de Padua *(Gracia)*

El diumenge passat se posaren en escena el drama en tres actes *Lo comte de Montferrat* y la comedia *L'agencia d'informes comercials.*

Feren lo que pogueren per sortir un poc airosos de llur treball els senyors Gomis, Torres, Fontbernat y Pina.

La Marguerida *(Gracia)*

El Diamant, drama en tres actes, fou l'obra del programa del diumenge passat posada en escena per el senyor Calmell. Treballaren ab bona voluntat la senyora Cama y senyors Calmell, Cabañas, Monreal y Martí.

L'Artesá *(Gracia)*

Baix la direcció del senyor Puig, se posà en escena, el día 16 del corrent, una comedia en tres actes que va obtenir una bona execució per part de tot el conjunt.

La familia catalana

En la vetlla del passat diumenge, debutà en aquesta entitat una companyía dramàtica que posà el drama de Feliu y y Codina *La Dolorores* y la comedia de Ramón Vidales *El carro del vi.*

En la primera, la senyoreta Roca encarnà la protagonista de l'obra superiorment; la senyoreta Arnau, discreta; en Calveras, en algunes escenes bé, en altres un poc exagerat; en Tarín molt encaixat y en Bonet y Roca no se amotllaren en llurs papers.

En la segona, l'interpretació quelcom acertada.

Societat Choral Euterpe

Joc de patges (estrena, d'autor anònim) y *Flors y violes*, foren les obres que ompliren el programa de la vetlla del passat dissabte.

De l'interpretació donada a la comedia den Crehuet, val més no parlarne, per les anormalitats que hi trovàrem, que esperem que no's tornaràn a repetir.

Joc de patges es un quadro còmic-bufo a ratos; está escrit en vers y es tracta de un assaig de teatre pera infants, y com a tal fou representat per nens, corrent l'interpretació a càrrec dels germans Teixidó y Garcia, quins hi feren tot lo que sapigueren, sobretot el petit dels germans Teixidó.

Al final fou cridat l'autor, no compareixent aquest a rebre'ls aplausos de la concorrencia.

Pabelló Tetuàn

Continua ab èxit el quadro comic-liric de l'Enric Noms, que ha representat darrerament *Castor y Polux*, *Una senyora sola* y *El primer present*; que sortiren molt be y treballant molt discreta la senyoreta Bufarull, que cada dia ens agrada més.

L'Aliansa *(Poble Nou)*

Baix la direcció del senyor Pladevall, s'hi representà *Mossen Janot* y *La Bal-dirona*. L'interpretació anà com una seda particularment per la tasca que feren les senyores Riera, Vendrell, Guart y Gil y senyars Doria, Balaguer, Gils, Julià, Carbó, Ansillo, Damón y Porras. El seyor Pladevall correcte ab la direcció y execució de sos respectius papers.

El públic nombrós y selecte, abligà a aixecar el telò repetides voltes als finals d'acte.

Vagi nostra sincera felicitació.

Ateneu Regionalista del Poblet

El dissabte últim, a benefici de l'actriu donya Corona Arnau, se posà en escena *Terra Baixa* en la que la beneficiada encarnà ab perfeció la «Pepa» molt ben ajudada per les senyoretes Roca, Figuerola y Capdevila y els senyors Aviñó, Sala y Jordà (germans). Els demés no'ns lograren convèncer.

Finalment, en *El carro del vi* la concurrencia hi rigué joiosament.

Diumenge a la tarde l'agrupació «Talia jove» representà ab bastant acert *Les joies de la Roser* en qual protagonista h està admirable la senyoreta Roca.

Ateneu Obrer del Districte II

El Tresor, fou l'obra escullida per el elenc dramàtic que, dirigit per en Pere Boquet, ens ha fet passar tantes bones vetlles durant aquesta temporada, essent la funció dedicada al dramaturc Josep Morató. La gran sala d'espectacles es vegé curullada d'una distingida concurrencia desitjosa de conèixer aquesta producció, ja que venia precedida de gran fama, puig perteneix a les estrenades últimament per el Sindicat d'Autors Dramàtics Catalans.

La Duràn, ab el paper de «Enriqueta», encaixada y discreta com sempre en tota l'obra. La senyoreta Boixadós ab la «Mariàngela» ens feu passar ratos distrets, ja que son paper de minyona e desempenyà ab forsa voluntat guanyantse uns aplaudiments en una de les escenes del primer acte, junt ab el «Genís» (senyorValls), quins estigueren amatents durant tota la representació. Els senyors Boquet, Compta, Farrarons. Guiu, y Fàbregas se lluhiren com actors, recullint aplaudiments al final de cada acte. El senyor Simon, en el «Cabra», desempenyà son comès a la perfecció.

Al final del segón acte, aclamat per la concorrencia, es presentà al palc escènic l'autor de l'obra, senyor Morató, com aixís mateix al acabament del drama va tindres de aixecar diferentes vegades la cortina pera que els aplaudiments acabessin volien que parlés y al últim va dirnos que no en sabia, emprò donà un crit de «¡Visca el Teatre Català!» que fou contestat unànimament.

Acabà l'eapectacle ab el pas de comedia, del mateix autor, *Un cop de vent*, que fou celebradissim.

Ateneu Demócrátic *(Poble Nou)*

La companyia del senyor Pons, representà *El misteriòs Jimmy Samson* ab forsa acert per les senyores Piñet, Bofarull, y senyors Pons, Aygasenosa, Ormachea, Mimó, Brunet, Hoces y Guiu.

Els senyors Pons y Guiu, son sens dupte els elements mes notables del elenc, encara qu'ab tot se 'ls veu bona voluntat y anhel d'agradar.

C. N. R. *(abans Colón)*

Dissabte a la vetlla s'hi representà *Els vells* d'Iglesias; ab una interpretació tant correcte, que'l públic ovacionà als aficionats al final dels actes, y especialment al terminar l'obra.

L'execució qu' anava a càrrec de les senyores Riera y Vendrell, y senyors Doria, Gils, Pladevall, Mani, Benet, Ansillo, Torres, Darnon, Carbó, Balaguer, Molné y Ramisa, fou correcte. Sobretot en les escènes de dificil conjunt, que'n sortiren victoriosos. La direcció a càrrec del infatigable senyor Pladevall acertada. L'obreta *El carro del vi*, admirable per tots els elements que hi contribuiren.

Lluisos de Betlhem

El cant de la sirena, drama dels senyors Millà y Suñer, fou l'obra escullida diumenge passat; obligant el nombrós auditori a fer sortir als autors en mitj de forts aplaudiments. Es un drama sense dones, sòlit, de consistencia dramàtica, qu'obtindrà lleal aceptació a totes les entitats catòliques.

L'execució anava forsa fluixeta, sobresortint el senyor Trull que feu una tasca elogiable. Els demés regulars, rès més que regulars.

DE NOSTRES CORRESPONSALS

Vich.—Per les festes de sant Miquel, al Teatre Principal, hi actuarà la companyía Xirgu, qui representarà *Magda*.

En «Catalunya Vella» hi funcionarà la companyía de Jaume Borràs-Emilia Baró.

En els demés teatres s'hi hostatjaràn companyíes castellanes.

Badalona.— Centre Badaloní. Un altre èxit pot apuntarse la companyía Terradas-Casas que actua en el teatre d'aquest centre. ab la representació que donaren el diumenge prop-passat de la traducció *Papà ministre*. El senyor Terradas ab el protagonista, que representava per primera vegada, estigué justíssim, sobre tot en el final dels segón y tercer actes. Molt bé els senyors Casas, Gili, Bone y Campmany, com també les senyores Fremont y Verdier.

Per fí de festa els senyors Casas y Campmany y senyores Fremont y Verdier posaren *L'amic Cirera* en el qual cumpliren com bons comediants.

A última hora'ns comuniquen que'l senyor Gili definitivament forma part de la companyía Terradas-Casas.

Ens n' alegrem puig que dita companyía ha fet una bona adquisició ab l'ingrés de dit senyor.

Tàrrega.—«Teatre Varietats.» S'anuncia la companyía dramàtica «Gran Guinyol Catalana», dirigida pels primers actors Màntua y Santacana de la qu'en forma part la primera actriu Sra. Bozzo, per representar vuit funcions. Debuts els díes 23 y 24 ab les següents obres: *El boig. Delirium tremens, L'enginyer nou, L'apatxe, La vaga general, Sabottage* y altres.

Reus.—«Teatre Fortuny.» El drama de Rusiñol *La mare* representada diumenge prop-passat, per la secció de «La palma», agradà forsa.

En Benet, estigué fet un bon actor, carectisant el personatge de «Manel», per lo que fou premiat en varies escenes ab aplausos entusiastes. La senyoreta Basseda, «Rosa» igualment ratllà a grant altura, conseguint arrancar una ruidosa ovació'n l'escena del tercer acte, junt ab els senyors Benet y Sans (Albert.) Molt bé la senyora Marimon, alegra y desinvolta'n la «Model» y regular la senyora Galtés. El «Bailet» per el senyor Aguadé, semblava arrencat del natural: com també molt bé, 'ls senyors Vallverdú, Serret, Fortuny, Riba, Sagalà, Salvat y Sobrepera, que cumpliren com a verdaders actors professionals.

En fí foren tots molt aplaudits al finalisar els actes y en especial els dos derrers.

Ara una pregunta'ls senyors que formen la *Junta*. ¿No sería possible evitar els abusos que cometen alguns senyors que ocupen els primers llocs, els quals deixen anar en plena representació paraules grolleres, que a més de destorbar el diàlec de l'escena, aborreixen al públic en general? A nosaltres ens sembla que sí.

Mataró.—«Teatre Euterpe.» La companyia Blanca-Massip, que ab tant gran èxit vé actuant en aqueix teatre, diumenge a la tarde varen posar en escena la obra de Guimerà, *La reina jove* quals papers principals foren ab acert confiats a les primeres actrius Llorente «Reina Alexia» y la senyora Morera, «Duquesa de Fondaina», que s'hi lluiren notablement, vejentse ben secondats per les senyoretes Ortiz, Ferrer, Coló, Gandía, Pujol, Xipreu y pels actors Blanca (que feu un «Rolant» molt just de caràcter) Massip, Bozzo, Furguet, Torres, Cervera, Marti, Martori y altres.

Y a la nit ab bastanta concurrencia, varen posar la traducció catalana *Jimmy Samson* desempenyant el protagonista l'actor senyor Blanca, que va sapiguer donar caràcter en son paper, y que fou molt ben acompanyat per les actrius Morera, Ferrer, Ortiz y la nena Cunill, y els actors Massip, Rovira, Torres, Furquet, Bozzo, Martí, Cervera, Martori y Miquel, que ab conjunt va resultar un èxit als molts que porten conseguits en lo que va de temporada.

Pels díes 23 y 24 del corrent s'anuncia l'estrena en aqueix teatre de la obra de Iglesias *Flors de Cingle*.

Vilanova y Geltrú.—«Teatre Apolo.» El diumenge passat a la nit, la companyía de la genial Marguerida Xirgu, hi donà una representació del hermós drama de Sudermann *Magda* quina protagonista encarnà maravellosament la nomenada actriu, arrebatant al públic que la ovacionà sorollosament.

Estigueren admirables, en sos respectius papers, la senyora Santolaria y'ls senyors Nolla y Vilallonga.

El nombrós públic surtí satisfet d'aital representació, dolguentse de no poguer admirar a tan excelsa artista en altres produccions.

Figueras:—«Teatre Principal» El dia 30 del passat la agrupació dramàtica del «Casino menestral», després de una comedia castellana representà *El carro del vi*, que fou molt ben executat per les senyores Soto y Vidal y els senyors Furmen F. y S, Gelí B. y T., Garcia E., y Bassagañas S. y R.

Igualada.—«Teatre Ateneu Igualidí de la Classe Obrera.» El día 9. la companyía del Teatre Apolo de Barcelona que dirigeix en Miquel Rojas, ens donaren a conèixer la traducció *El misteriós Jimmy Samson*.

El conjunt, admirable com ja'ns té acostumats aquesta companyia; en Rojas estigué a la altura de gran actor ab el protagonista; en Perelló com sempre en son caràcter de Detective; en Delor estigué molt ajustat ab el Dic; desde l'any passat aquet actor ha fet bons progresos; en Guilemany, Sierra, Carnicero, Strems Viñals y Casanovas tots forsa encaixats en sos respectius personatjes. La senyora Puchol, com sempre, ajustadíssima malgrat el representar un paper de poca importancia, y la senyora Alentorn ab Miss Moore en son respectiu lloc. Cal fer menció apart respecte a la nena Pepeta Carulla y el nen Perellò que desempenyaren els dos paperets de Ketty y Bobly com persones grans; la nena principalment té una gran afició pel teatre.

NOVES Y COMENTARIS

Aquest que avui publiquem (y correspòn a nostres suscriptors) es el tercer folletí, 32 pàgines, de la deliciosa comedia den Pous y Pagès

EN JOAN BONHOME

obra de males costums polítiques, que ensenya y instrueix en equilibrada proporció. Totes les companyíes, tant professionals com d'aficionats, podràn posar en escena

EN JOAN BONHOME

ja que, essent moguda y divertida l'obra, ofereix ben poques complicacions y sols, en la seva interpretació, hi intervénen dugues dames.

El cinema, una de les causes—per impossible que sembli,—més fortes de la decadencia del teatre (baratura, foscor, baixa intriga, etc. que atreuen a certa part del públic, més que una bona comedia) va posantse pitjor cada día.

Llegiu com l'arcalde de Lyon—seguint l'exemple d'altres autoritats,—acaba de proibir en totes les sales de espectacles de la localitat, les vistes o exhibicions de tota mena que representin actes o escenes de crims. Aixís motiva la decissió:

«Considerant que alguns propietaris de cinematògraf ofereixen al públic exhibicions animades representant succesos criminals; considerant que aquestes evocacions son una publicitat escandalosa organisada a l' entorn dels crims y que aquesta publicitat es un espectacle desmoralisador; considerant que convé en conseqüencia sostreure de la vista del públic y sobre tot dels joves, exhibicions d'aquesta naturalesa...» Etc.

La conferencia de l'Iglesias, a més de l'èxit grandiós de moment, ha merescut, en públic y privat, llarga atenció y detingut comentari. L'eminent dramaturc ha estat felicitadíssim y la seva cooperació solicitada per una pila d'Agrupacions que desitgen avivar, entre els seus socis, l'amor al Teatre Català del qual n'es l'Iglesias entusiasta propagador.

Ens consta que les ciutats de Sabadell y Reus ja's preparen per escoltar la paraula vibrant del mestre. Serà fixada, pròximament, la data d'aquestes dugues sensacionals conferencies.

Y sabem ja el lema de una ellas: *L'acció social del Teatre Català*. Heusaquí grans horitzons oberts a la forta volada de l'Iglesias.

Preparemnos, doncs, a oir coses de fonda trascendencia per l'esperit de Catalunya.

Signada *Puck*, publica *El Teatre Català* una interessant conversa ab don Ferràn Díaz de Mendoza, el noble comediant, avui hoste de Barcelona.

Un punt hi ha, en les manifestacions del actor que, sense molestia de ningú, voldríem aclarir. Manifesta en Díaz de Mendoza, respecte a s nostres dramaturcs, que no té, actualment, cap obra d'ells en cartera, ni en estudi... Y davant l'estranyesa den *Puck*, sembla despendres, de les paraules den Díaz de Mendoza, com una recansa nascuda de que els nostres autors no li facilitin el coneixement dels seus originals que, probablement, posaría en escena...

Y nosaltres preguntem: es cert que fou oferta, fa temps, al senyor Díaz de Mendoza, la traducció castellana de *La mare eterna* de l'Iglesias?

Y per no mòurens del mateix autor: es veritat que l'Eduart Marquina, havent traduit *Foc nou*, va oferirlo a en Díaz de Mendoza?

Aleshores, com s'esplicaríen les paraules del actor, queixantse del retraiment dels autors dramàtics catalans?

Repetim que el nostre bon desitg fora poder aclarir, en bé de tots, aquest punt, un xic dificil d'entendre, que ressalta en la conversa ab en Díaz de Mendoza.

Resta feta, en l'editorial del present número, l'aclaració que venía a demanarnos nostre benvolgut confrare *El Teatre Català*

Els medis de vida ab que compta la escena nacional no son pas, avui,—com no eren ahir,— pròspers y floreixents. Se fa estrany, doncs, y mou a desconfiansa ben justificada, la constant aparició de periòdics professionals. Els que'n publiquem algún, convensuts de les dificultats que'ns ha calgut vèncer per a réurens el públic necessari per subsistir, temem que'ls improvisadors y mal aconsellats, amparantse en l'afany de novetats, vinguin a enfeblir o apagar, destriantlo, aquest caliu que'ns dona vida y que tant ens ha costat encendre. Heusaqui la rahó de uns comentaris que ara *El Teatre Català* retreu. Si; vàrem ferlos, y pensem repetirlos sempre que se'n presenti el cas. Y si després resulta que el nou periòdic cumpleix dignament la missió que li pertoca, serem els primers en celebrarho, boi deplorant, ab tot, que per fer obra profitosa s'hagin hagut de bescantar abans—en prospectes y gacetilles,— les bones intencions y tasca humilíssima prò ben encaminada, de les publicacions antigues. (Y això, també, sigui recordat com incís y per primera y darrera vegada.)

En el mateix article, després d'havernos aludit y d'enumerar els seus serveis, en prò del Sindicat—que mai hem discutit y ara ens complavem en reconèixer, — afegeix *El Teatre Català*:

> Y, ademés tot lo que havem dit y fet per la prova d'enlairament del Teatre de Catalunya, ha sigut comptant ab les nostres forces y ab el favor del públic, mai ab ni un cèntim de subvenció que cap entitat ens hagués concedit; que nosaltres no posem preu a les demostracions d'entusiasme patriòtic, y quan alcem les campanes al vol en toc d'aleluia es perquè una alegria sincerament sentida ens hi mou, no perquè tinguem ofici ni soldada de campaners.

Sempre havíem cregut en aquest desinterès del confrare y estem segurs que ell, també, ens fa la justicia de no duptar del nostre. Ni subvencions ni soldades ens han mogut, mouen ni mouràn en les nostres campanyes. Es clar que ningú ens ha empès pera que rodoléssim, y certíssim es que els amics de *El Teatre Catalá* ni tant sols per alusió ens poden fer creure que tenien ni la més llunyana intenció de suposarnos a sou pel sol fet d'haver estat nosaltres partidaris incondicionals del Sindicat, però bò es que constin les coses clares y a ningú se li pugui ocórrer mai «involucrar els respectius punts de vista.»

El día 9 del corrent, se celebrà a Reus el VII Certamen literari organisat per la redacció de «Semanario Católico, y Patronat Obrer».

Presidí l'Alcalde senyor Ciurana y l'egregi poeta lleidetà,

President del jurat, en Magi Morera, junta del Patronat, els indivíduos del jurat, y moltes altres personalitats com els senyor Francesc Matheu Fornals y Narcís Oller. Obert l'acte per en Ciurana, l Secretari del jurat, doctor Carreras, llegí la *memoria* per cert molt ben escrita, resultant esser mereixedor de la *Flor Natural*, per sa poesia *La Mare Terra*, en Lluis Tintoré Mercader, poeta barceloní, qui feu reina de la festa a la senyoreta na Isabel Mayner Boula, filla del diputat del mateix cognom.

Els altres premis se concediren als senyors Claudi Omar Barrera, Remei Morbus de Andreu, Josep Palau, Ramón Roig, Casilda Mexia, Josep A. de Trías, Josep Sala, Antón Arbós, Angel de Arco y Jaume Barrera.

El vocal del jurat calificador don Ventura Bassegoda llegí son discurs de mercès que resultà un acabat treball que la concorrencia premià ab aplausos.

Donà per acabat l'acte, ab un parlament de mercès, l'Alcalde senyor Ciurana.

En Josep M.ª Arnau, eximi escriptor, degà dels nostres dramaturcs, soci honorari del Sindicat d'Autors Catalans, segueix, com dèiem, gosant de bona salut, que per molts anys li desitjem.

L'Arnau, que viu a Arenys de Mar, no es pas mirat ab indiferencia pels seus amics y companys; ans ab admiració y respecte. Y sabem que hi ha el propòsit de testimonialshi, en una visita que progecten ferli molt aviat.

Corren veus de que l'Arnau té, inèdita, una comedia. En la amical visita, se sabrà de cert. Y aleshores, esclar, fora solicitada l'obra y posada en escena, ab tots els honors, durant la próxima temporada que organisa el Sindicat.

L'Arnau, un dels benemèrits fundadors del Teatre Català està destinat, encara, a provar la delicia dels triomfs escènics.

En Santiago Rusiñol, llaurejat pintor, eminent autor dramàtic, es de nou a Barcelona.

Pintor, s'ha endut primera medalla en la exposició oberta a Madrid y ha estat festejadíssim pels seus companys de professió.

Autor dramàtic, acaba de conseguir èxit extraordinari ab la traducció de *La Verge del Mar*, representada per la companyía Sainati al Teatre de la Comedia.

Doblement, doncs, felicitem els seus entusiastes.

La Companyía Sainati tornarà al teatre Novetats de Barcelona aixís que acabi la temporada Guerrero-Mendoza. Aleshores tindrem, segurament, ocasió de veure representada per la companyía Gran Guinyol Italià, la darrera creació dramàtica den Santiago Rusiñol. El qual, ressenyantnos pintorescament l'estrena de l'obra, ens deia que la gloriosa actriu Bella Starace de Sainati fa una inolvidable y definitiva creació de la protagonista del drama; aquella pobra malalta enternidora, tornada, miraculosament, de mort a vida...

S'ha dit que en Barbosa s'ha contractat a Madrit. Per ara, no s'ha desmentit la nova.

També's deia que en Jaume Borràs era contractat al Teatre Espanyol de Madrid.

Sobre aíxò si que podem dirne alguna cosa, degudament documentats.

Podem dir que, efectivament, han estat fetes proporcions al nostre actor. Y que ell, no havent encara tancat contracta ab el Sindicat d'Autors, va escoltarse els tractes reservantse, però, la resposta definitiva

En Borràs torna a ser a Barcelona. Aquesta, doncs, serà l'hora de resoldre la qüestió.

No cal fer constar com voldríem que el notabilíssim Jaume Borràs seguís, ab el desinterés y entusiasme de fins ara, dirigint la companyía del nostre Teatre Nacional.

Hem rebut el cartell dels Jocs Florals de Gracia (any IV) organisats per la Societat «El Artesano». Se celebraràn el día 15 de Agost, primer de la festa major de la ex-vila, en el local de la Societat organisadora.

S'adjudicaràn, a més dels ordinaris, molts premits extraordinaris consistents en objectes d'art.

Competents personalitats literaries formen el jurat calificador.

Tots els treballs se remetràn a nom del Secretari, don Fredric Gallardo, domicili de la Societat (Travesía de sant Antoni 16 y 18, Gracia—Barcelona) per tot el día 31 d'aquest mes.

¡JA HA SORTIT!

Suplement a LA ESCENA CATALANA

VINT ANYS DESPRÉS

Preu: 25 céntims.

Preu de la enquadernació. 10 cèntims.

SECCIÒ DE GANGUES

Benefici a nostres abonats

"Lots" de comedies en un acte

A la presentació del present anunci, en nostre Administració, Plassa del Pí, 5,

s'entregarà per 2 pessetes

les següents DÈU OBRES que constitueixen el primer lOT, que son:

Felicitat eterna. *Comedia en un acte, de Lluis Puiggari.*
Matrimoni felis. *Diálec cómic, per August Barbosa.*
Massa tart. *Drama en un acte de Manel Marinel-lo.*
Dorm, *Joguina en un acte, de Narcis Campmany y Pahissa.*
Soltera, Casada y Viuda. *Comedia en un acte, d'E. Lluellas.*
La Marmota. *Sarsuela en un acte, de Conrat Roura.*
La Reina. *Quadro en un acte, d'August Barbosa.*
Homes de fira. *Drama en tres quadros, de A. B. C.*
Tot bon caballer... *Joguina en un acte, de A. P. Maristany.*
Home casat, burro espatllat. *Extravagancai, un acte, S. Bonavia,*

Pera la presentació d'aquest anunci, no cal tallar el eupó, n'hi ha prou presentant el present número el qual sagellarem y retornarem al interesat.

Si 's vol adquirir una d'aquestes comedies per separat, costen 50 céntims una

Les demandes de fora deuen venir acompanyades de son import y a més 35 cèntims pel franqueix y certificat.

LA ESCENA CATALANA

Setmanari Teatral

PREUS DE SUSCRIPCIÓ: *Un trimestre. 2 pessetes.— Un any: 7'50 pessetes.*

NÚMERO SOLT: 15 cèntims.

PAGO A LA BESTRETA